

Fracments de carte

«I com eres mon ideal i com omplies de bells somnis i goigs sens mide voi absorbent tot mon esser, i com m'encisaves i'm feies fruir de la vida en nostres enraonaments apassionats, tot amor, tot vida, i com ma ecsistencie, en'quells venturosos temps, quieta i suau se passave esllanguintse pels viarany de ta sola voluntat, quine, apoderade de la meva, era la sola i exclusive mestresse de tots mos actes i pensaments.

I com s'ha romput tot, i com crudel, has esbocinat arrencant-le am tes propies mans, la vena, que com cec, tenie devant dels ulls.

I com tot era fals, tot, fins tas llàgrimes, fins tos petons, fins tos abraços, fins tos sospirs, i com ¡jamai! tornarán aqualles hores ditzoses en que voi somniant, com còet passaven, fentne nostres existencies en tant alt grau felíças.

«¿T'enrecordes? Si tens prou valor pera passar els ulls per'questes ratlles, fes memorie.

I com t'ho deie jo, á tu, en nostres hores de passió boja, que tu eres la mes bella concepció d'amor, que gosar me feie de la ecsistencie, i com tu, á mi, m'ho deies, que jo era ton únic amor, ton únic consol en la terra.

I com hi fruiem, voi petonejantnos, furtivament, sempre am l'ai al cor, per no esser sorpresos per nostres pares, sote'l roure vell enclavat en el bocí de bosc de darrera casa teva.»

«¿T'enrecordas am quina bella passió ens jurarem esser eternament enamorats l'un de l'altre?

¿T'enrecordes, com no hi pensavem am l'endemá, i sols, care á care i am paraules que cremaven ¡am tant de foc eren dites! deiem que l'un era l'altre, per fondrens en un sol, lo nostre pur amor?»

«I que de juraments ferem de no viurer mes que l'un per l'altre.

I am quin orgull ho deiem que no hi haurie prou force en el mon enter pera desfer los nostres juraments d'amor, sellats i firmats am nostres xardorosos besos i apassionades abraçadas.

I com tot s'ho ha endut el vent, com qui s'

emporte rodolant, ça i lla, á fulle seque, caiguda del arbre que li'n dona vida.

I com tu, la fores tota, ma vida, i com me la trocejas, voi esmicolant mes il·lusioes; am ton procedir, si be humá, per esser coses dels homens, poc en armonie am les paraules d'altres temps, pera mi mes ditzosos, ni am els dictats de la conciencia, ni am els esclats del cor.

¿Será que no tens ni la una ni l'altre?»

«Desde aquestes llunyanes terres, en que t'escric i aont l'etzar i la necessitat de guanyar-me la vida m'hi han portat, he sabut, la per mi, triste nove.

¿I en quin moment ho he sabut!

I com es cert que cuant mes aprop se creu tenir á la ditje, mes fácil es que la realitat sens mostri despullada, freda i am sarcástique ironie, voi ensenyantnos que sols la poseieix qui no viu d'il·lusions, qui sab adaptarse á la corrent, sens sortirse de mare, que sab riuresen de tot i que de tot ne fa obra relativa, perque tot, en el mon ho es de relatiu; no ecsisteix lo absolut, no, no ecsisteix.»

«Tot ha acabat, tot. I jo que fiat en tes paraules, am boig afany esperaba l'hora de tornarnos á veurer, de tornarnos á parlar, de besarte, d'abrassarte, de ferte meva per sempre, tal com ens ho jurarem mil voltes... rebo la noticia de ta unió am un altre, am un altre que no soc jo, el teu únic amor, com sempre deies.

Tots tes juraments resten fum esvait.

Fins el de «primer morte que unirne á altre home que no sigas tú» s'es esborrat com escrit sobre sorra.

Aquells desmais á nostre despedide, devien, á bon segur, fondrer de ta memorie tot recort de lo passat.»

«No hi fa res. Tu, trencant ta paraule, demá traspaces la rat-lle unint-te am un altre home, importante un no res si am ton acte deslleal mates un cor que bojament t'aimaba.

En eixa hora suprema, ni forces ting pera maleirte ¡tant gran es mon amor!

Sols t'escrich, fenne d'aquestes recordan-